В камені, в дереві, на папері,
У бронзі, в мармурі, в небутті…
А вже на крицевій небесній сфері
Літавці карбують його путі.

На ритинах,

на порцеляні,

На прапорах,

на рушниках…

І не приспати його кохання,
Не вколисати на рушниках.

Треба Вкраїни. Надій і суму,
Селянських хат і курних шляхів.
Треба землі, де завжди пульсує
Шевченкове серце, Шевченків гнів.

1968